

Een verhaal zonder titel & andere dierenverhalen

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Leontien van Heijst

Illustraties: Marion van Heijst
Foto: Daniël de Wit

ISBN: 978-90-484-2324-8
NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**Een verhaal zonder titel
& andere dierenverhalen**

Leontien van Heijst

Geïllustreerd door Marion van Heijst

Een verhaal zonder titel

‘Een verhaal zonder titel? Hoe zit dat? Dit ís toch een titel?!’

‘Ja en nee. Ja, het is een titel, omdat het boven deze tekst staat en iets zegt over dit verhaal. Nee, het is geen titel, omdat dit verhaal eenvoudigweg geen titel heeft.’

Moelijk, moeilijk, moeilijk. Vosje Valentijn snapte er geen sikkepit van. Hoe kan iets nu tegelijkertijd iets wél en iets níet zijn? De meester op school had het niet duidelijk uitgelegd, vond hij.

Samen met zijn broertje Victor en zijn zusje Vera liep Valentijn na school terug naar het vossenhol, waar hun vader en moeder met een kopje vlierbessenthee en een gebraden kippenpootje op het drietal zaten te wachten. Luid discussiërend en filosoferend over het feit of het nu wel of geen titel is, kwamen de drie vosjes aan. Papa en mama Vos werden al snel betrokken bij het gesprek.

‘Wie van jullie kan me vertellen wanneer iets íets is?’ vroeg papa, terwijl hij zijn pijp aanstak die hij als zijn steun en toeverlaat beschouwde tijdens debatten als deze.

‘Huh, da’s nogal simpel,’ zei Victor, ‘wanneer iets een naam heeft natuurlijk.’

‘En als iets géén naam heeft,’ vervolgde papa, ‘is het dan níets of is het dan nog steeds íets?’

‘Eh... tja... ik weet niet...’ mompelde Victor.

‘Volgens mij is het dan nog steeds íets,’ zei Vera.

‘Ja, dat denk ik ook,’ zei papa weer. ‘Iets hoeft dus niet per se een naam te hebben om iets te zijn.’

‘Maar pap, hoe zit dat dan met dingen die er eerst wel zijn en dan opeens niet meer?’

‘Hoe bedoel je, lieverd?’

‘Nou, de meester zei laatst dat de dieren heel vroeger dachten dat de aarde plat was en toen bleek dat niet zo te zijn. Toen werd iets dus niets, of niet?’

‘Of iets werd iets anders!’ riep Valentijn.

Hier moest vader Vos even goed over nadenken. Hij nam een paar flinke trekken aan zijn pijp en blies met gesloten ogen (wat volgens hem het nadenken bevorderde en er bovendien interessant uitzag) een enorme stoomwolk de kamer in. Binnen no time was papa’s hoofd gehuld in een dikke mist.

Voor mama Vos was dit altijd het teken dat haar man vastliep en zich onzichtbaar wilde maken. Ze wist dat zij nu aan de bak moest. Dit was het moment om met een paar wijze slotzinnen de discussie tot een mooi einde te brengen.

‘Kinderen,’ zei ze kalm, ‘ik geloof dat er maar één iets is dat werkelijk is en dat iets is liefde.’ ‘Al het andere’, zoals wij dat noemen, is door dieren bedacht en is in feite niets. Liefde is overal. Een verhaal zonder titel is, omdat het door een dier bedacht is, níets, maar omdat een verhaal zonder titel liefde is, is het toch ook iets. Iets is dus tegelijkertijd iets en niets. Je zou ook kunnen zeggen: alles is, want alles is liefde...’

Enige tijd was het stil. Iedereen was duidelijk onder de indruk van mama’s woorden en je kon zien dat er diep nagedacht werd.

Opeens sprong Vera op en riep opgetogen: ‘O ja! Het is net als in dat verhaaltje over prinses Fiorella. Dan zegt prins Pim op het laatst tegen haar: “Ik vind jou zó lief, je bent echt alles voor mij.”’

‘Maar...’ stamelde Valentijn verward, ‘dat verhaal heeft toch juist wél een titel...?’

Vette vriendschap

Er waren eens twee clownvisjes. Het waren geen gewone visjes. Nee, het waren koninklijke clownvisjes. Ja, je hoort het goed, koninklijke clownvisjes. Eigenlijk waren het twee prinsesjes. Prinsessenvisjes. Of, vissenprinsesjes. Het is maar wat je leuker vindt. En weet je hoe ze heetten? Nee? Nou, de ene heette Hannabel en de andere Renella.

De twee prinsesjes waren de dikste vriendinnen. Ja écht, dikker kan gewoon niet! Vet dik, zullen we maar zeggen. Alles wat ze samen konden doen, deden ze samen. En dat was veel, heel veel. Je kon het zo gek niet bedenken. Kijk, de gewone dingen deden ze samen, zoals onderwatertikkertje en anemoontjespringen, maar ze poetsten bijvoorbeeld ook elkaars schubben. En als Hannabel had gepoept, dan veegde Renella haar vissenbips af, met wc-wier. En andersom.

De godganse dag waren ze samen en 's nachts, in hun koninklijke dromen, waren ze zelfs nog samener. In die dromen beleefden ze de meest fantastische avonturen. Ze zwommen als haaien en gingen dan zo snel dat je twee flitsende oranje strepen in het water zag, of één dikke streep, wanneer ze dicht tegen elkaar aan zwommen. Soms sprongen en doken de prinsesjes als dolfijnen. Ze sprongen dan zo hoog dat ze de sterren konden raken.

Wat waren de visjes gelukkig!

Tot, op een dag, Hannabel tijdens het koraalknutseluurtje een aquarelsticker van Renella nam en deze in haar prinsessenwerkstuk plakte. Hannabel wist niet dat deze sticker de mooiste was die Renella ooit had gehad.

Renella huilde dan ook tranen met tuiten toen ze zag wat Hannabel met haar kostbare schat gedaan had.

Hannabel vond het erg naar haar vriendin zo te zien huilen. Ze werd er zelf ook een beetje verdrietig van. ‘Weet je, Renella,’ zei ze, ‘ik heb thuis een prachtig waterproof boekje over neushoorns en dat krijg jij van mij.’

Renella begon te blozen. Haar wangetjes veranderden van gewoon, eigenlijk best saai oranje in schitterend warmrood-oranje. Ze snotterde nog wat na en zei toen: ‘Hannabel, jij bent de liefste van de hele onderwaterwereld en ik vind het heel fijn dat jij mijn mooiste sticker hebt.’

En zo werden de twee prinsessenvisjes (of, zo je wilt, vissenprinsesjes) weer de dikste vriendinnen en ze leefden nog lang en heel gelukkig!

Saartje ziet het licht

Op de wijs van 'Au clair de la lune' zong hondje Saartje, terwijl ze terugliep van school, een Duits rijtje dat ze net had geleerd: 'Ich bin, du bist, er ist... sie ist, wir sind, ihr... seid, sie sind'... en, om het melodietje niet abrupt af te breken, erachteraan: 'ta plume... pour écrire un mot.' Misschien vind je het een beetje gek klinken, dat Frans erachteraan. Saartje zelf vond dat het prima kon. Ja oké, als je het gaat vertalen naar het Nederlands is het wellicht wat vreemd, 'zij zijn jouw pen om een briefje te schrijven'. Maar goed, dat vertalen moet je dus maar laten. (Tenzij je het leuk vindt natuurlijk.)

Daar ging Saartje weer: 'Ich bin, du bist, er ist... sie ist, wir sind, ihr... seid, sie sind ta plume... pour écrire un mot.' En nog een keer: 'Ich bin, du bist...' Plotseling stopte Saartje. Ze had al bijna 'er ist' gezongen, tot ze zich opeens iets afvroeg. Ich bin, du bist? Waarom begint het rijtje eigenlijk met 'ich'? Waarom niet met 'du'? Is ik zo belangrijk? In het Frans is het van hetzelfde laken een pak: je suis, tu es... Ook weer ik op de eerste plaats. Waarom zou ik belangrijker zijn dan jij, of hij, of zij, of wij, of jullie...?

Persoonlijk vond Saartje dat 'wij' bovenaan de rijtjes moest staan. Iedereen is even belangrijk, dus 'wij' op nummer één. En trouwens, zonder 'wij' is er geen 'ik' en ook geen 'jij' en geen 'hij' en 'zij'. 'Wij' is dus nodig om 'ik' en de andere individuen te laten bestaan. Wij-denken is wijs. Het woord zegt het al, wijs: op z'n wijs's. Ik-denken is, nou ja, misschien niet helemaal ónwijs, maar toch ook niet bepaald op z'n wijs's.

En door dit laatste inzicht begreep Saartje opeens waarom de rijtjes steeds met 'ik' beginnen. 'Wij' is wijs genoeg om niet op nummer één te hoeven staan. In feite maakt de plek in de rangorde voor 'wij' niets uit. Sterker nog, voor 'wij' bestaat er niet eens zoiets als een rangorde. Voor 'ik' daarentegen is het enorm belangrijk om number one te zijn. (Dus ook graag bovenaan in de rangorde!)